

PIRMASIS BRAZILIJOS ŠVENTASIS

BIRŽELIO MĒNUO

Šj mēnesj mūsu veikla atkreipē dėmesj j labai svarbū jvykj: liūdnojo birželio 40 metų minėjimą.

Šjmet birželio 15 d., visam pasauly lietuviai liūdnai prisiminė kaip prieš 40 metų sovietai okupavo Lietuvą. Mūsų nuomone, ne vien lietuviai bet ir visas pasaulis turėtų apgailestauti tokią brutališką okupaciją.

BLJS valdyba, per savo pirmininką ir politinės veiklos koordinatorių, Aleksandrą Valavičių, nutarė parašyti laišką Brazilijos spaudai, bei Brazilijos valdžios aukštiesiems pareigūnams, primindami jiems kas atsitiko Lietuvoje.

Buvo parašytas laiškas sekantiems laikraščiams: "Folha da Tarde", "O Estado de São Paulo", "Jornal da Tarde", "Jornal do Brasil" (Rio de Janeiro), "Jornal o Globo", "A Folha de São Paulo", "A Gazeta de Vila Prudente" ir "Veja" (žurnalas). Dar sekantiems valdžios pareigūnams: Deputado Federal Ademar de Barros Filho, Deputado Estadual Artur Alves Pinto, Senador Franco Montoro, ir "Record em Notícias" TV-7, kasdienei televizijos naujienų valandai.

Atsiliepdami i mūsų laiškus "Folha da Tarde" išspausdino, birželio 12 d., mūsų įsiųstą medžiagą apie Lietuvos okupaciją. Tą patį dar padarė "O Estado de São Paulo", birželio 13 d., "Jornal da Tarde", birželio 14 d., ir "Jornal do Brasil" Rio de Janeiro, birželio 15 d..

Galvojame, kad tuo būdu didelė dalis Brazilijos gyventojų turėjo progos susipažinti su mūsų tautos tragedija. Galėjo matyt taip pat, kad po 40 metų lietuviai nepripažįsta Lietuvos okupacijos.

Sandra Saldytė — BLJS ryšininkė

PALAIMINTASIS JUOZAS ANCHIETA pirmasis Brazilijos šventasis. Birželio 22 dieną Pop. Jonas Paulius II paskėbė palaimintu oju Tėva JUOZĄ ANCHIETA (Anšietą) Jėzuitą, ir paskyrė jam šventę liepos (julho) 9 dieną. Šventės proga ir ML stengsis parašyti daugiau apie šj pirmąjį Brazilijos šventąjį

Lietuvos nacionalinė
M.Mažvydo biblioteka

SEMANARIO MŪSŲ LIETUVA

"NOSSA LITUANIA"

Metinė prenumerata Brazilijoje iki liepos mėnesio Cr\$ 3.000,00 Atskiro numerio kaina Cr\$ 8,00

Prenumerata paprastu paštu į užsienį: 18 Dol.

Prenumerata oro paštu Šiaurės Amerikon: 25 Dol.

GARBĖS PRENUMERATORIUS Cr\$ 3.000,00

Užuojant, Sveikinimai ir Skelbimai (Anunėios) mokami už skilties (Coluna) centimetrą po Cr.50,00

Už skelbimų kalbą ir turinį, Redakcija neatsako

Straipsnius ir Korespondencija Redakcija taiso bei tvarko savo nuožiūra.

Pavarde pasirašyti straipsniai nebūtinai išreiškia Redakcijos bei leidėju nuomonę.

Cekius, Perlaidas ir administracinius laiškus rašyti "STANISLAO ŠILEIKA" vardu.

Rua Juatindiba, 28 - Parque da Moóca - CEP 03124
São Paulo - Brasil Caixa Postal. 4421 - CEP 01000
Diretor Responsavel: VYTAUTAS BACEVIČIUS
Administrador: STANISLAO ŠILEIKA
Redige Equipe Editorial - Fone: 273-0338

Į P. Ameriką oro paštu: 20 Dol.

Į tolimus kraštus 30 Dol.

Vieno Numerio GARBĖS LEIDĖJAS Cr.1.500,00

Rašiniai grąžinami tik autoriui prašant.

„LAUK IŠ LIETUVOS, OKUPANTAI!“ —

Justo Gimbuto pareiškimas

Vakarais pasiekė Justo Gimbuto pareiškimas, adresuotas TSRS Aukščiausios Tarybos Prezidiumui ir Klaipėdos Pasų Stalų viršininkui, datuotas 1979 m. birželio 29 d. Šių metų vasario mėnesį Gimbutas buvo nuteistas metams lagerio už „pasų nuostatių pažeidimą“, nes, atkalbėjęs daugiau kaip 30 metų, jis atsisakė imti sovietinį pasą ir reikalavo leisti išvykti į Ameriką.

Laužyta rusų kalba parašytame ir vietomis sunkiai įskaitomame pareiškime Gimbutas rašė: „Išduokite man pasą be pilietybės ir išleiskite mane į užsienį — į Izraelį, arba JAV pas mano seserį, kuri jau atsiuntė man iškvietaimą ir kuri gyvena šiuo adresu: B. Vaičiulis, 85-20 88th St., Woodhaven, NY 11421, USA. Kodėl? Todėl, kad man 54-eri metai, o kovai su okupantais aš pašvenčiau visą savo gyvenimą: iš 54-erių metų aš atsėdėjau vadinamoje Pataisos Darbų Kolonijoje 32-ejus su puse metų ir nepersiauklėjiau, t. y., nepakeičiau savo pažiūrų...“

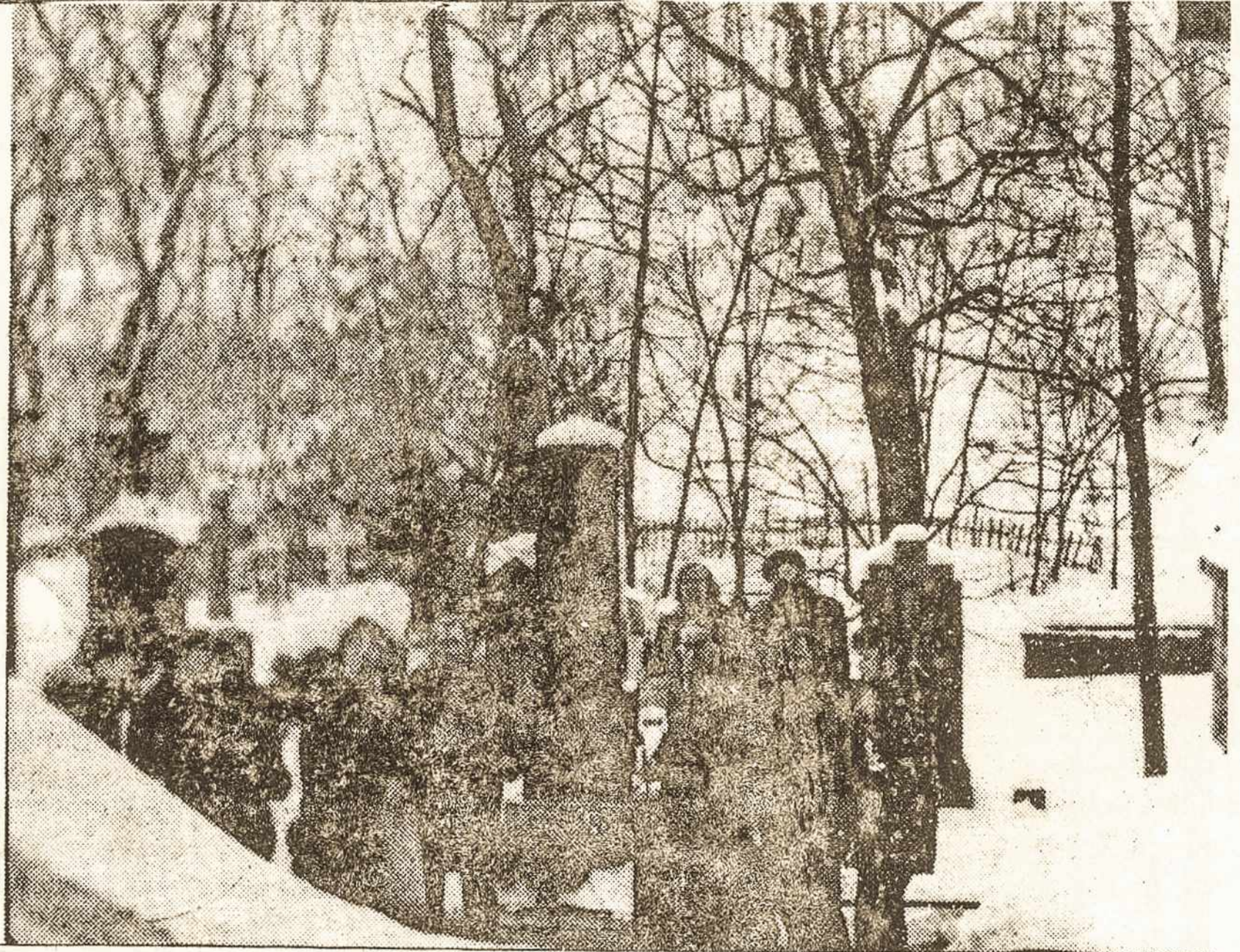
„Apie kokias žmogaus teises aš galiu svaįjoti“, rašo toliau Gimbutas. „Štai jau greit trys mėnesiai, kai aš vadinamoj tarybinėj laisvėj, ir niekur neradau savo išskankintai dvasiai ramybės... Lauk, lauk iš Lietuvos okupantai! Nešdinkitės tie, kurie vengiat religiją, tautybę ir viską, kas suteikia sielai ramybę.“

Gautas ir kitas Justo Gimbuto pareiškimas, rašytas dar lageryje 1974 metais ir adresuotas SSKIP CK Bilurui. Tai Gimbuto priesaika — „Dievui, Jo sūnui ir šventajai Dvasiai, tėvynei Lietuvai, gimtajai žemei ir visiems kovojantiems, žuvusiems už tautinį Lietuvos išlaisvinimą“ — pasirašyta krauju ir užtvirtinta trijų kruvinių pirštų antspauda“. (ELTA)

APSIKAOJIMAS JUNGTINĖSE TAUTOSE

JAV atstovas Jungtinėse Tautose — Jerome J. Shestack išskėlė laisvių varžymą Sovietų Sąjungoje, suminėdamas lietuvių bei kitų tautybių kultūrinių teisių pažeidimą.

Jungtinių Tautų Žmogaus Teisių Komisijos sesijoje, kuri šiuo metu vyksta Že-

Šiomis dienomis gautoje nuotraukoje iš okupuotos Lietuvos matyti būrelis lietuvių prie dr. Jono Basanavičiaus kapo Rusų kapinėse Vilniuje, kur 1980 m. vasario 16 d. padėjo vainiką su tautiniu spalvu mastu

nevoje, Sovietų delegatas kritiškai JAV vyriausybės nusistatymą prieš Maskvoj ruošiamas olimpines žaidynes. Jis sakė, jog tokia JAV linija prieštarauja Ekonominų, Socialinių ir Kultūrinių Teisių Sutarties 15-tam straipsniui, kuris garantuoja teisę laisvai dalyvauti kultūriniam gyvenime su galimybe užmegzti tarptautines pažintis.

Jerome Shestack kandžiai reagavo į tą pareiškimą, išskeldamas gyvenimo tikrovę Sovietų Sąjungoje. Shestack pasakė, kad lietuviams, latviams, ukrainiečiams, musulmonams, totoriams, žydams ir kitiems bus įdomu sužinoti, kad Tarybinė valdžia jiems pripažino šitą naują teisę, bū-

tent, kultūrinio gyvenimo laisvę. Jis pareiškė, kad ši naujai Sovietų pripažintoji teisė pradžiugins daugybę Sovietų piliečių, kurie jau seniai bandė užmegzti bei palaikyti tarptautinius ryšius, bet iki šiol buvo valdžios jiems uždrausta dalyvauti tarptautinėse konferencijose. Shestack taip pat teigė, jog po tokio pareiškimo galima prileisti, kad norintieji moksliniais bei kultūrinio bendravimo tikslais išvykti sovietų valdžios nebus trukdomi.

Shestack suabejojo, ar Sovietų Sąjungos gyventojai galės jo pasisakymus šiuo reikalu išgirsti, nors, be abejo, Sovietų delegato „šviesios“ pastabos bus Tarybinėje spaudoje visur skelbiamos.

Shestack taip pat priminė Sovietų delegatui, dėl ko JAV verbuoja kitus kraštus boikotuoti Maskvoj ruošiamas olimpines

„Tėviškos Žiburių“ klisė

žaidynes, būtent dėl Sovietų agresijos Afganistane. Jis pageidavo, kad Sovietų delegatas perskaitytų Ekonominų, Socialinių ir Kultūrinių Teisių Sutarties 1-mąjį straipsnį prieš dėstant 15-to straipsnio reikšmę. Pirmasis šio dokumento straipsnis garantuoja tautos apsisprendimo teisę, kurią, Shestack teigimu, Sovietai dabar iš Afganistano gyventojų praktiškai atėmė.

Jungtinių Tautų Žmogaus Teisių Komisijos 36-toji sesijos rezoliucija griežtai pasmerkė Sovietų agresiją Afganistane.

(Lithuanian Information Service)

PALIVANAS

ACESSÓRIOS PARA AUTOS

TOCA FITAS — RODAS — PNEUS — RADIOS AM, FM.
SONORIZAÇÃO P/AUTOS. — FACILITAMOS PAGAMENTOS.

SÃO CAETANO DO SUL — AV. GOIÁS, 3324 — FONE: 441-4766.

LIETUVIAI PASAULYJE

Fr. Skėrio sidabrinis jubiliejus

Balandžio 18 d. sukako 25 metai nuo Fr. Skėrio įsidarbavimo Vasario 16 gimnazijoje.

Jonas Fricas Skėrys gimė 1919 m. liepos 2 d. Kalėnų kaime, Lauksangių vls., Pagėgių aps., Klaipėdos krašte vidutinio ūkininko šeimoje. 1926-32 m. jis lankė Kalėnuose pradžios mokyklą, 1932-37 m. Pagėgių Donelaičio gimnaziją, 1937-40 m. Tauragės valstybinę mokytojų seminariją, kurią baigė 1940 m. birželio 17 d., įsigydamas atestatą, suteikiantį pradžios mokyklos mokytojo teises. Mokytojavo iki 1941 m. Žemaičių Naumiestyje. Repatrijavęs į Vokietiją, mokytojavo įvairiose repatrijantų stovyklose. Bet jam pavyko grįžti į Klaipėdos kraštą. Ten gyvendamas, gavo mokytojo vietą Tiltės apskrityje. Kadangi gyvendamas Klaipėdos krašte daugiau linko į lietuvius, naciai jį 1943 m. ištrėmė į vidurio Tueringiją. Karui pasibaigus, iki 1951 m., F. Skėrys dirbo įvairiose įmonėse tarnautoju, o 1951-53 m. sporto vadovu didelėje įmonėje. 1953 m. pabėgo iš Vokiečių Demokratinės Respublikos į Vokietijos Federalinę Respubliką — į laisvę. Apsigyvenęs Maimheime, iki 1955 m. jis dirbo tarnautoju įmonėje. 1955 m. balandžio 18 d. pradėjo mokytojo pareigas Vasario 16 gimnazijoje, dėstydamas vokiečių k. ir matematiką žemesnėse klasėse ir evangelikų tikybą visose klasėse.

1974 m. birželio 9 d. jis Bremene buvo ordinuotas į evangelikų diakonus ir nuo to laiko religiška aptarnauja visos pietų Vokietijos lietuvius evangelikus. Nuo 1974-75 mokslo metų pradžios F. Skėrys Vasario 16 gimnazijoje dėsto tik evangelikų tikybą visose klasėse. 1977 m. sausio 1 d. jis buvo pakeltas į pilnateisius evangelikų kunigus.

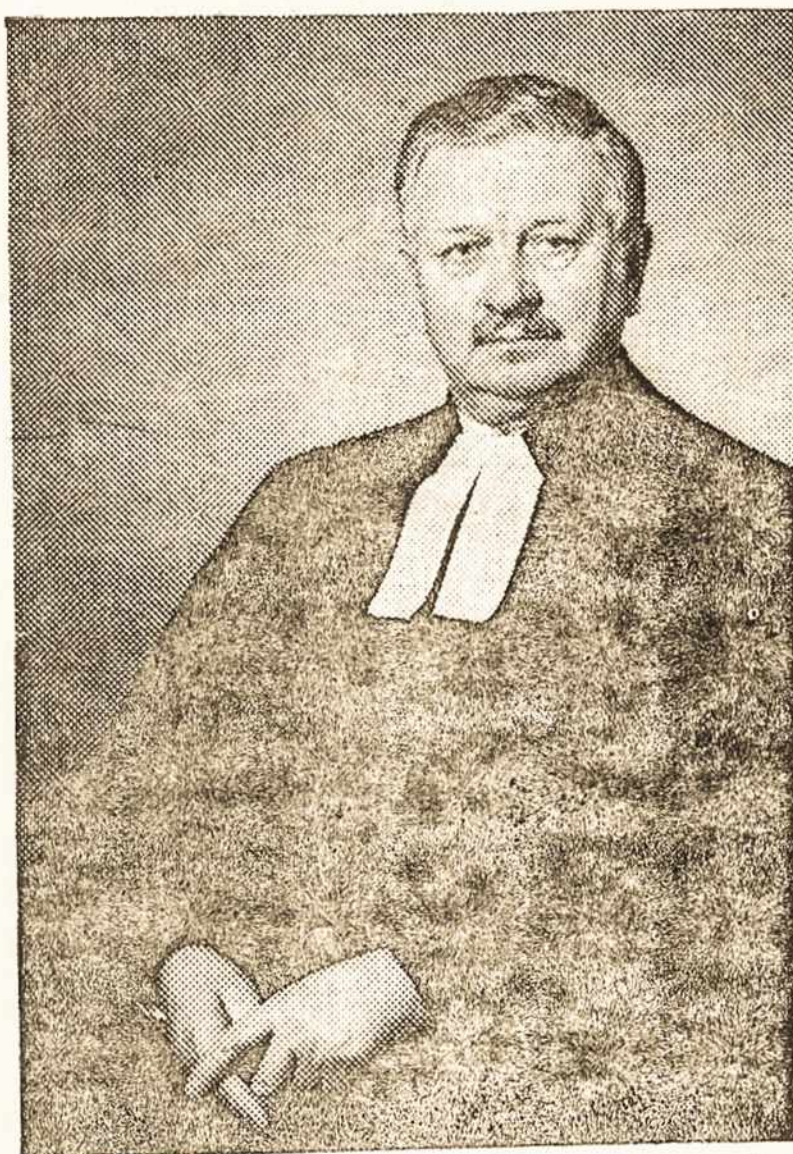
Šalia savo profesinių pareigų F. Skėrys plačiai pasireiškia kaip visuomenės veikėjas. Prieš antrąjį pasaulinį karą Lietuvoje jis priklausė Lietuvos Skautų Sąjungai ir Šaulių Sąjungai. Tremtyje labai aktyviai dirba Vokietijos Lietuvių Bendruomenėje: nuo 1959 m. iki dabar, išskyrus vieną kadenciją, yra VLB tarybos narys, 1962/63 m. ir 1966/67 m. buvo VLB valdybos narys, 1956/57 m. ir 1958/59 m. priklausė VLB garbės teismui, o VLB kontrolės komisijai priklauso ligi dabar jau daugiau kaip dešimtmetis.

Be savo (tėsioginių) mokytojo pareigų Vasario 16 gimnazijoje, F. Skėrys daug yra dirbęs ir dirba savanoriškai su mokiniais, ypač su evangelikais. Nuo 1955 m. sėkmingai vadovauja Evangelikų Jaunimo Rateliui. Kasmet per paskutinį dvidešimtpenkmetį kartu su katalikų kapelionu yra suorganizavęs ir pravedęs Vasario 16 gimnazijos mokinių Kalėdų eglutes. Jau per 20 metų kasmet suorganizuoja evangelikų mokinių ekskursijas apžiūrėti artimesnių ar tolimesnių Vokietijos įžymybių, o per paskutinius 15 metų praveda evangelikams mokiniams advento šventes. Be to, nuo 1955 m. religiškaigloboja Vasario 16 gimnazijos evangeli-

kus skautus ir skaites.

Spaudoje F. Skėrys labiausiai reiškiasi evangelikų žurnaluose „Mūsų Sparnuose“ ir „Svetyje“, bet jo straipsnių dažnai tenka užtikti ir „Europos Lietuvyje“ ir visuose kituose mūsų tremties laikraščiuose.

F. Skėrys yra aktyviausias lietuvių evangelikų veikėjas Vokietijoje. Jis nėra suvokięjęs kaip dauguma kitų Klaipėdos krašto lietuvių, visą savo gyvenimą, kiek sąlygos leido, tarnavo ir tarnauja lietuvybei. 1956 m. F. Skėrys savo gyvenimo tikslą apibrėžė: „Tremtyje noriu išlaikyti lietuviškumą, tautinį solidarumą, toleranciją ir lygiateisiškumą pagrįstą vienybę. Pasiryžimas išlaikyti lietuviybę ir nepriklausomybės Lietuvai išloškimais

yra mano aukščiausias tikslas. Su giliu tikėjimu į Dievo pagalbą, F. Skėrys šios savo programos laikėsi ir tebesilaiko iki šios dienos. Nepriklausydamas jokiai politinei partijai ar partiniam susigrupavimui, F. Skėrys nedalyvavo smulkniuose kasdieniniuose ginčuose, bet dirbo lietuvybei, stovėdamas aukščiau susiskaldžiusių grupių. Jam buvo ir yra svarbi lietuviybė savo pilnybe, o ne vienos ar kitos lietuvių grupės nauda. Konfesiniu atžvilgiu F. Skėrys yra didelis ekumenės puoselėtojas, vienas pirmųjų įnešęs ekume-

nės idėjas į Vokietijos lietuvių visuomenę.

Vasario 16 gimnazija dėkoja F. Skėriui už ištikimybę per dvidešimt penkerius metus, per pilną ketvirtį šimtmečio. F. Skėrys Vasario 16 gimnazijoje yra prisidėjęs prie šimtų mokinių lietuviybės ištikinimo susiformavimo, jis yra vienas pagrindinių gimnazijos pamatų. Vasario 16 gimnazija tikisi, kad jis dar ilgai dirbųsis jai. Be F. Skėrio Vasario 16 gimnazijos ateities beveik negalima įsivaizduoti.

Petras Veršelis

P. S. Fr. Skėrys yra nuo 1977 m. Lietuvių Evangelikų Liuteronų Bažnyčios atstovas Vasario 16 gimnazijos Kuratorijoje.

Laisvai mokėdamas vokiečių kalbą rašo straipsnius vokiečių spaudai ir populiariai ne tik gimnazijos, bet ir lietuvių tautos bei Lietuvos vardą vokiečių visuomenėje. Nuo 1955 m., kaip narys, dirba Lietuvių Evangelikų Liuteronų Vyr. Bažnyčios Taryboje iki šiai dienai. **Su spaudos agentūromis palaiko gerus ryšius.**

LENKŲ SPAUDA APIE LIETUVIUS

Kanados lenkų laikraštis „Związkowiec“ 1980 m. Nr. 21 išspausdintame straipsnyje „Šoviniškai lietuviai apie lenkus“ atsiliėpė į užsienio lietuvių spaudoje perspausdintąją Lietuvos pagrindinio leidinio „Aušros“ medžiagą apie Gudijos lietuvių persekiojimą.

Straipsnyje rašoma, kad dauguma lietuvių yra nusistačiusi prieš lenkus. Prieš karą, sako, antilenkišką propagandą varė šauliai, remiami vokiečių ir gal net komunistų, o dabar nesantaiką tarp kaimynų esą kursto rusai ir komunistai. Išmintingi lietuviai tai, sako, mato ir nėra lenkų priešai, nes lenkai niekad lietuvių nepersekiojo, nekankino, nežudė. Lenkų lietuvių istorija esanti liudininė gerų santykių.

Tame iš „Aušros“ perspausdintame straipsnyje kaip tik minima Polesia, kur „Armija krajowa“ žudžiusi lietuvius. Bet toje srityje, sako, nėra lietuviškų kaimų.

Tačiau „Związkowiec“ rašoma, kad dėl tokių straipsnių nėra ko jaudintis. Lietuviai esą diriguojami šaulių, vokiečių ir rusų. Lenkų silpnybė, pagal tą lenkų korespondentą, esanti ta, kad jie visuomet buvo tolerantiški, nepersekiojo kaimynų nei religiniu, nei politiniu požiūriu.

„Tėviškės Žiburiuose“ rašoma, kad toks lenkų tvirtinimas, jog Lietuvos pagrindžio spaudoje rašo rusai, yra įrodymas, kaip lenkai nesupranta lietuvių. O vien realybės jausmo neturėjimas yra tvirtinti, kad lietuviai yra tik žaislas rusų ir vokiečių rankose. O dėl persekiojimo lietuvių tegu lenkų žurnalistas pasiklausia Vilniaus krašto lietuvių.

EUROPOS LIETUVIS

CURSO

AUDIOVISUAL

DO IDIOMA LITUANO
POR CORRESPONDÊNCIA

Facilidade de aprendizado — Acompanha fitas cassettes

Para maiores informações

Caixa Postal 1421

01000 Sao Paulo SP

Fone 273-0338

Rua Juatindiba, 28

03124 Sao Paulo, SP

KA ir KAIP

JORNAL DO BRASIL □ domingo, 15/6/80

APIE MUS RAŠO

Mapa de Rafael Wasserman

Os três países bálticos sempre foram vítimas da cobiça dos vizinhos

Ocupação de países bálticos pela URSS completa 40 anos

Há exatamente 40 anos, 15 de junho de 1940, a Lituânia foi anexada pela União Soviética que, em menos de dois meses, completou o processo de ocupação da região báltica, também proclamando "repúblicas socialistas" a Letônia e a Estônia.

Quatro décadas mais tarde, contam viajantes que em Moscou as repúblicas da Lituânia, Letônia e Estônia são ainda conhecidas como *sovetskaja zagranitsa* — isto é, "soviéticas estrangeiras". O nome cai certo, pois os Estados bálticos — tanto do ponto-de-vista cultural quanto geográfico — estão realmente à margem da civilização soviética.

O mesmo destino

Embora o destino das três nações no século XX seja quase idêntico, a base da evolução histórica da Estônia e da Letônia foi diferente em relação à Lituânia.

Enquanto as influências ocidentais sobre as duas primeiras repúblicas foram essencialmente germânicas e de origem protestante, na Lituânia elas foram sobretudo polonesas e católicas. Nos séculos XII e XIII, a Estônia e Letônia foram conquistadas pelos cavaleiros teutônicos. Tallin (que então chamava-se Reval) e Riga tornaram-se cidades hanseáticas prósperas graças ao comércio com a Rússia. Depois da Reforma, clérigos estrangeiros lá introduziram a religião luterana.

No século XIII, a Lituânia, graças aos recursos das imensas áreas de território russo e ucraniano que dominava, pôde defender-se perfeitamente dos cavaleiros teutônicos. No século seguinte, uniu-se à Polônia, conseguindo ambos os Estados, em 1410, vencer os cavaleiros teutônicos nas batalhas de Grunewald e Tannenberg. A Lituânia tornou-se, então, uma

grande potência, estendendo-se até o litoral do mar Negro, embora desde 1386 um de seus grandes títulos tivesse sido consagrado ao rei da Polónia. Foi tal união que permitiu a adoção do catolicismo na Lituânia, o último país pagão da Europa.

Nos séculos seguintes, a Lituânia permitiu que a influência cultural e política da Polónia determinasse os destinos do país; com isso, foi perdendo gradualmente a posição de associado em partes iguais na Comunidade polonesa-lituana. Em 1795, foi desprovida de sua soberania, como resultado da divisão final da Polónia pela Rússia e pelas potências centrais germânicas. Igual sorte ocorrera com a Estônia e a Letônia em 1721.

O domínio russo foi mais duro na Lituânia do que nas províncias nórdicas. De 1863 a 1904, por exemplo, não usufruiu do direito de ter escolas e publicações na sua própria língua. A dominação estrangeira, contudo, não sufocou inteiramente o sentimento de independência dos três países e os movimentos nacionais do século XIX culminaram na criação de Estados soberanos, após a derrocada do império dos czares: a Lituânia em 16 de fevereiro de 1918, a Estônia a 24 de fevereiro e a Letônia a 18 de novembro desse mesmo ano.

As condições para a independência tornaram-se favoráveis após a Primeira Guerra Mundial, porque as duas potências — a Rússia e a Alemanha, cuja aliança normalmente significava o fim da independência naquela região — estavam derrotadas e desorganizadas. Depois da vitória da revolução socialista de 1917, regimes socialistas efêmeros instalaram-se em Vilnius, Riga e Tallinn. Em 1920, a União Soviética celebrou com os três países tratados de paz "perpétuos", renunciando a qualquer reivindicação sobre seus territórios.

Depois da curta experiência socialista, os três países formaram democracias parlamentares do tipo francês, com assembleias onipotentes e executivos débeis. Tais governos, no entanto, fracassaram e as três repúblicas caíram sob o domínio de três homens fortes: Antanas Smetona, na Lituânia; Konstantin Pats, na Estônia; e Karlis Ulmanis, na Letônia.

Havia diferenças entre as três ditaduras, mas, de modo geral, eram semelhantes ao regime de Pilsudski, na Polónia, embora não fossem tão rígidas e proporcionassem mais proteção aos direitos das minorias. As vésperas da Segunda Guerra Mundial, após 10 anos de ditadura, a Lituânia já caminhava para um regresso à democracia, pois era governada por um regime de coalizão, enquanto a Estônia, reformadas suas instituições, chegou a eleger um comunista para o Parlamento.

No campo económico, tanto a Estônia como a Letônia conseguiram ajustar suas indústrias, velhas e novas, aos mercados não soviéticos, uma vez que a União Soviética realizava pouquíssimo comércio com as antigas províncias. A Lituânia fez reduzidos progressos industriais, concentrando-se no desenvolvimento de sua produção agrícola, especialmente laticínios e carne, exportando bastante para a Inglaterra e a Alemanha.

Irrompida a Segunda Guerra Mundial, os três países voltaram a ser vítimas de uma nova aliança russo-alemã, celebrada em virtude do Pacto de Não-Agressão firmado entre Hitler e Stálin em agosto de 1939. Em outubro desse mesmo ano, a União Soviética exigiu o estabelecimento de bases militares no território báltico, em troca de acordos de assistência mútua, destinados a garantir a independência dos três Estados.

A Lituânia, Estônia e Letônia tinham-se declarado neutras no conflito, mas se sentiam inseguras. Ainda chocadas com a destruição da Polónia pelas tropas nazistas, dobraram-se às exigências dos soviéticos, imaginando que a proteção de Moscou fosse mais suportável que o domínio hitlerista. Não sabia, contudo, que pelo protocolo secreto assinado por Ribbentrop e Molotov, a 23 de agosto de 1939, toda a região do Báltico deveria passar virtualmente à esfera de influência soviética.

A instalação de bases aéreas e terrestres soviéticas foi o começo do fim da independência dos países bálticos. Fim que logo veio depois que a União Soviética ganhou a guerra contra a Finlândia, que se recusara a aceitar guarnições soviéticas. Moscou passou a acusar os países bálticos de não cumprimento dos termos dos acordos de assistência mútua e, entre 15 e 16 de junho, começando pela Lituânia, no Exército Vermelho se deslocou para ocupar as três repúblicas. O pretexto para o envio de mais tropas, calculadas em algumas centenas de milhares de soldados, foi a necessidade de "garantir" a execução das obrigações do tratado. Em menos de dois meses, a União Soviética, ansiosa por legitimar e formalizar as anexações, completou o processo de ocupação.

Grupos nacionalistas rebelaram-se contra a ocupação soviética e forças guerrilheiras lutaram nas três repúblicas, embora o esforço da Lituânia seja o mais conhecido. Ali ele foi centralmente organizado em algumas regiões e continuou durante oito anos, de 1944 a 1952 custando mais de 40 mil vidas. Stalin, no entanto, não abandonou seu plano de eliminar todo o potencial de oposição na Lituânia: de 1945 a 1952 mais de 350 mil pessoas foram mandadas para campos de trabalhos forçados ou para o exílio na Sibéria.

CINQUENTENÁRIO — PENKIASDEŠIMT-METIS

Tai Brazilijos lietuvių istorija. Ši knyga turi būti kiekvieno čia gyvenančio lietuvių namuose. Pažinkime, kokia mūsų praeitis, kaip lietuvių kūrėsi šiame krašte. Daug įdomių prisiminimų ir nepaprastai didelis skaičius nuotraukų. Kiekvienas lietuvis čia ras pažįstamą. Tai 208 puslapiai pilni įvairiausių faktų. Ilustracijų užrašai ir dalis straipsnių yra vietos kalboje.

Knyga tinka dovanai ir lietuvių draugams brazilams. Pasinaudokite dar atlikusiais egzemplioriais; jų daug nėra, greit baigsis, o sekanti laida dar nepramatyta leisti.

Kaina Cr. 70,00

FOLHA DE S. PAULO

Domingo, 22 de junho de 1980

Museu de Rua na Vila Zelina

Resultado de uma pesquisa dos professores José Geraldo Evangelista, Manoelina de Barros e Palmira Fernão Pinto (coordenadora do projeto), todos do Colégio São Miguel Arcanjo, com o auxílio dos alunos, o Museu Histórico da Imagem Fotográfica da Cidade de São Paulo (o conhecido Museu de Rua) da Secretaria Municipal de Cultura, com projeto de montagem de Júlio Abe Wakahara, executou e inaugurou ontem, à rua Campos Novos (Vila Zelina) mais um evento, contando as origens deste bairro paulistano povoado originariamente por imigrantes lituanos.

A Vila Zelina foi um loteamento popular de 1929, sem qualquer melhoramento público, verdadeiro tormento para os primeiros moradores, inicialmente grande contingente de lituanos que emigraram para o Brasil em 1972. Em seguida, para o bairro vieram os letões, os estonianos, russos e poloneses.

As igrejas de São José, erguida pelos lituanos (os lituanos são essencialmente católicos) e a Ortodoxa construída pelos russos, foram os fatores que deram impulso ao povoamento da Vila Zelina que acabou se tornando a maior concentração de lituanos no Brasil. Sua língua e seus costumes tão diferen-

Cartaz de 1929, vendendo terrenos na Vila Zelina.

tes dos nossos acabaram por isolá-los, obrigando-os de início a uma organização comunitária quase fechada, de que a igreja foi o centro, manifestando-se através de atividades dos corais,

clubes, jornal e até uma escola, o Colégio São Miguel Arcanjo.

Essa história pode ser vista e lida através dos painéis fotográficos do Museu de Rua, em plena Vila Zelina.

Stasys Šileika

VILA ZELINOS MUZIEJUS

Genialus seselių Pranciškėčių sumanymas: vaizdais parodyti, kaip lietuviai įkūrė vieną rajoną São Paulo mieste, Brazilijoje. Tuo labiau įdomu, kad tarp 1930 ir 1050 metų São Paulis buvo didžiausias lietuvių sambūrys Pietų Amerikoje, o V. Zelina buvo to sambūrio centras ir tas faktas istoriniai dar nėra tinkamai paminėtas.

Šeštadienį ir sekmadienį, 21 ir 22 birželio, lietuvaite Pranciškietės uždare gatvę prieš savo Institutą ir išdėstė ant jos berods 20 didelių lentų, trys metrai iš pusantro, ant kurių pripildė po keturias milžiniškas istorines nuotraukas su gerai pritaikintais užrašais. Pavadino tą parodą VILA ZELINOS MUZIEJUMI.

Kas tose nuotraukose atvaizduota ir kas tuose užrašuose užrašyta?

Pirmųjų lietuvių atvykimas Brazilijon dar 1920m. ir žvalių mūsų emigrantų pulkas ant laivo denio; jų pasai visokiom kalbom; V. Zelinos planai, braižiniai ir nuotraukos iš lėktuvo; šv. Juozapo mokykla su savo kadrais ir mokinių grupėmis; bažnyčia ir lietuviškas kryžius jos šventoviuje; lietuviškos

futbolo komandos, baras, choras ir MŪSŪ LIETUVOS laikraščio pirmoji laida su savo pionieriais.

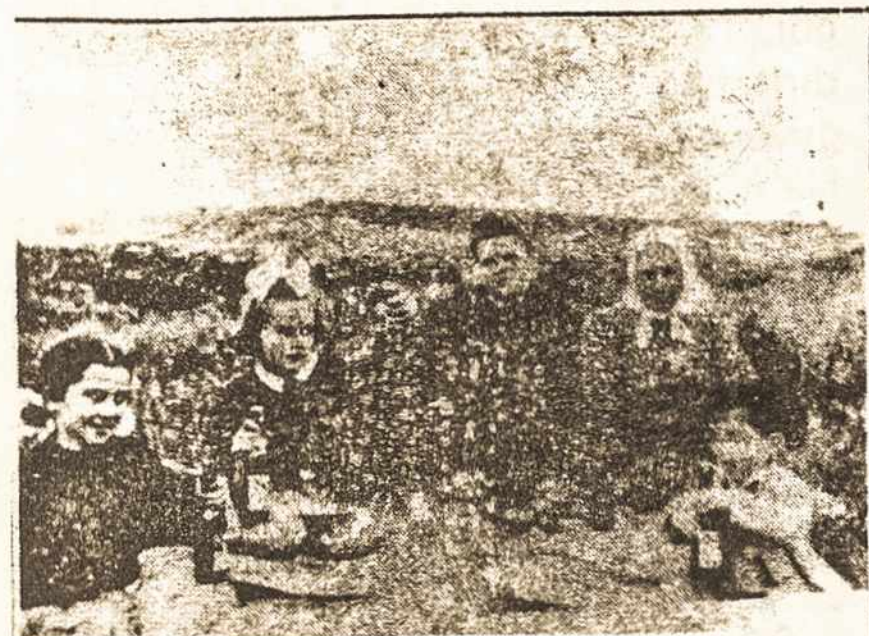
Užrašai pateikia statistikas, aprašymus, išvedžiojimus. Ant vienos lentos išrašytas lietuviškai ir portugališkai poeto Kl. Jūros eilėraštis "Paskutiniai Mohikanai".

Fotografijos paimtos iš pp. Pratusėvičių, Šimonių ir Lietuvių Emigracijos Penkiasdešimtmečio knygos. Jas padidino S. Paulo Istorinis Paveikslų ir Fotografijų Muziejus, o pačią parodą globoja Valsčiaus Valdybos Kultūrinis Sekretariatas.

Emigrantų Dienos proga tai labai žymus įnašas.

Paroda tęsiasi visą savaitę — iki birželio 29 dienos.

Vietinė spauda parodė nemažai susidomėjimo šiuo "gatvės muziejumi". DIÁRIO POPULAR (22.VI), FOLHA DE SÃO PAULO (22.VI), JORNAL DA TARDE (21.VI) ir kiti laikraščiai gana plačiai aprašė iniciatyvą, negailėdami vietos ir nuotraukom. Kai kurie straipsnio pranešimą su ilustracijom, talpino pirmam puslapy, kaip vieną iš trijų svarbių dienraščio informacijų.

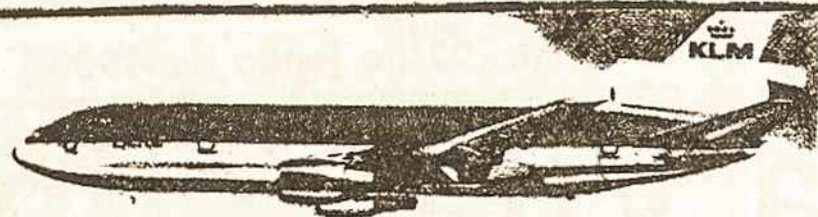
Os lituanos

e a sua Vila Zelina

O loteamento, a ocupação, a chegada da luz elétrica, do calçamento, dos bondes — e o forte espírito dos lituanos, pioneiros desta região: este é o museu montado nas ruas de Vila Zelina, pelos moradores. Na 3.

JORNAL DA TARDE šeštadienio (birželio 21 d.) laidos pirmo puslapio žinių titulas

PARODA TĘSIASI VISĄ SAVAITĘ
APLANKYKITE

PADANGIŲ KELIAIS

Pr. Gavėnas

KELIONĖS ISPŪDŽIAI

(tęsinys iš praeito numerio)

PRAŠYMAS POPIEŽIUI

Lietuviai saleziečiai, suvažiuavę Romon pirmam savo pasitarimui, parašė laišką Popiežiui, kuriame, tarp kitko, sako:

„Norėtume – ir dar kaip – pakviesti Jūsų Šventenybę aplankyti ir Lietuvą. Deja, lig šiol mes patys negalim ten laisvai jeiti, taigi dar mažiau mums leista ką kitą ten kviesti. Tačiau, dėkodami Jūsų Šventenybei už kasdieninį Lietuvos priminimą Dievui, už drąsų ir nedvejotiną mūsų Tėvynėj patvariai kenčiančios Bažnyčios gynimą, už mūsų brangioj žemėj nežmoniško žmogaus teisių mindžiojimo pasmerkimą, drįstame dar prašyti Jūsų Šventenybės: Šventasis Tėve, paskelbkite pasauliui

LIETUVOS DIENA

Lietuva yra vienintelis pilnai katalikiškas kraštas nelemtoj Sovietų Sąjungoj. Tą „dieną“ pasaulis būtų supažindintas su katakombine padėtim, kurioj gyvena Lietuvos katalikai; ir visa Bažnyčia nors vieną kartą metuose vienįgai melstusi už šią katalikišką šalį, patekusią į bedievių saivalią.

ŽVILGSNIS Į KATAKOMBAS

ŠV. KALISTO KATAKOMBOS

Būti Romoj ir nematyti Popiežiaus – net negražu.

Bet taip pat būtų negražu ir gaila katakombų nepamatyti.

Nors būvau, ir ne kartą, katakombose, bet, po tiek metų sugrįžus, norėjosi iš naujo jas aplankyti. Net ir dėl to, kad, atnaujinęs pažintį, tiksliau galėčiau ir kitiems papasakoti.

Todėl vieną rytą, kaip tik Nekaltųjų Bernelių kankinių dieną, su dviem seselėm salezietėm lietuvaitėm, Eugenija ir Antose, nuvykom į šv. Kalisto katakombas, kurių aptarnavimas pavestas saleziečiams.

Kas tos katakombos?

Beveik visi mano, kad katakombos – tai slaptos vietos, kur pirmieji krikščionys rinkdavęsi, ypač pamaldoms. Neretas net įsitikinęs, kad persekiojimų metu krikščionys ten net gyvendavę.

jame. Kągi nepaprasta būtų mačiusios Mišių atnašavimo metu ir tokio pagonio akys? Mažas staliukas aukai, kokį betkoks romėnas statydavo prieš savo „dievaitį“ – stabą; ant stalo gabalas duonos ir taurė vyno bei vandens, kuriais dalyvaujantieji pasivaišindavo po tam tikros maldos ir kiek paslaptinų žodžių. Palyginus su apeigom ir „libacijom“, kurias jis kelia savo dievaičių garbei, krikščionių Mišios – tikrai visai kuklios apeigos.

Kodėl po žeme?

Bet čia tuoj kyla klausimas: Jei katakombos faktinai nebuvo slapta vieta ar krikščionių slėptuvės, tai kodėl jie rausėsi po žeme? Kodėl nerengė savo kapinių po atviru dangum, kaip daro visi žmonės? ...

Pirmiausia reikėtų prisiminti, kokios buvo kapinės anais laikais. Tiesą sakant, Romoj tuomet tokių kapinių kokias mes turim dabar, nebuvo. Net niekam neatėjo į galvą galimybė savo numirėlį kaip nors palaidoti gyvenamam mieste.

Romoj lavonai būdavo deginami. Vergų ir beturčių pelenus vėjas paskleisdavo po laukus. Didikai ir turtingieji surinkdavo savo namiškių pelenus į tam tikras dėžutes – „urnas“; šeima – giminė įsigydavo sklypelį žemės prie kokio svarbesnio kelio ir ten, laukuose, savo

Laiptai, vedantys į katakombų gilumas

mirusiams įtaisydavo amžino poilsio vietą. Žemės paviršių paversdavo, paprastai, darželiu, o jame pastatydavo paminklą, — namelį prišakiu į kelią, su aiškiai matomu šeimos—genties vardu. Viduje ar požemy iškasdavo mažus „lokulus“ — įgaubimus urnoms sudėti, kas neužimdavo daug vietos.

Kilnios giminės krikščionys ar jau turėjo tokius kapus, o jei ne, tai įsigijo ar prie kitų prisidėjo, ir ten laidojo savo mirusiuosius. Tačiau krikščionys, tiek sekdami senuoju žydų papročiu, kiek geisdami ir fiziniai išreikšti savo tikėjimą į „kūno prisikėlimą“, savo mirusius nedegindavo. Tatoi reikalavo daugiau vietos, ypač didelių persekiojimų metu, kai mirusiųjų—kankinių skaičius buvo didelis. Todėl turėjo kasti požeminius sklepus — „kriptas“, kurių sienose iškasdavo „nišas“ — įgaubimus ir ten paguldėdavo lavonus. Duobkasys užmūrydavo angą akmens ar marmuro lenta; ant akmens užrašėdavo mirusiojo vardą ir išbraižėdavo, kaip mokėjo kokią ženklą—simbolį, išreiškiantį kokią religinę mintį.

Taigi katakombos yra požeminės kapinės ne kad būtų buvusios slaptos, bet kad sąlygos privertė krikščionis jas taip kasti.

Antra vertus, tai labai paprastas ir praktiškas būdas kapinėms įtaisyti. Požemy temperatūra visuomet vėsi ir mažai kintanti, aplinka rami ir pilna susikaupimo. Gi turint paviršium kad ir mažą skylpelį žemės, čia galima raus-

tis gilyn kiek galima. Jei vieno aukšto neužtenka, kasamasi gilyn į antrą, trečią aukštą. Žemė čia sausa, patvari, negriūva. Ji tarnauja ir statybai, kaip mūsų plytos.

Požeminis „miegamasis“

Iškastą žemę pintinėm išneša laukan arba ištraukia per „lucernarium“ — tam tikrus lyg šulinius, per kuriuos paskui įeina šviesa ir šviežias oras. Ir taip išlėto auga požeminis mirusiųjų miestas — su didesnėm ar mažesnėm salėm sueigom, koplyčiom ir keliasdešimt km ilgio keliais — galerijom, kurių šonuose ilsisi kovoj laimėję Kristaus kariai. — Sakau „ilsisi“, nes graikų žodis „koi-meterion“ — portugališkai skaitant „cemitério“ — kaip tik ir reiškia poilsio vietą, miegamąjį, nuo žodžio „koime“ — lova, labai artima portugalų žodžiui „cama“.

Bekasant tokius „poilsio“ namus, randama ir žvyro klodų. Kaip tik nuo tokių žvyro iškasenų ir gavo vardą šios krikščionių kapinės. Nuo pirmųjų tokių kapinių, kurios buvo „in katakumbas“ — prie iškasenų, kur buvo palaidoti šventieji Petras ir Povilas, katakombų vardą gavo visos tų laikų krikščionių kapinės.

Šv. Kalisto katakombos

Tokių krikščionių kapinių—katakombų Romoj dabar skaičiuojama 52. Svarbiausios ir visais laikais žymiausios — šv. Kalisto katakombos. Ir didelės: šių katakombų galerijos turi 20 km ilgio.

Čia yra įvairių salių — koplyčių; laiptai vedantys į antrą ir trečią aukštą, leidžiantis žemyn.

Čia buvo palaidoti Eucharistijos kankinys šv. Tarcizijus, muzikos globėja šv. Cecilija, daug popiežių. Čia randasi „garbingiausia vieta ne tik šv. Kalisto katakombų, bet ir visos požeminės Romos — Popiežių kriptas, kur vienoj vietoj buvo palaidota 16 Romos vyskupų, būtent popiežių. Tai pirmoji Romos bažnyčia, daugiausia lankyta visais šimtmečiais.

Kai Bažnyčia atgavo laisvę ir pradėjo statyti sueigos namus—bažnyčias pačiam Romos mieste, kankinių kūnai iš katakombų buvo perkelti į tų bažnyčių kriptas—sklepus. Katakombose užsiliko tik kokie bevardžiai lavonai—kūnai krikščionių, kurie norėjo būti palaidoti arti kankinių.

Čia užsiliko taip pat įvairūs užrašai graikų ir lotynų kalbom, ant akmens ar ant sienų iškalti simboliai bei įvairios figūros, vaizdai iš Evangelijos bei iš S. Testamento, aiškiai liudijantys apie pirmąją Bažnyčios tikėjimą.

Naujos knygos

DEŠIMTOJI PRADALGĖ

Dešimtoji, arba, sakyčiau, paskutinė. Kąžkada, tur būt, apie 1972 m., šitaip buvo sutarta su leidėjais: dar tegu išleista devintoji ir dešimtoji. Ilgai tos dvi „ėjo“! Kai 1964 m. jos buvo pradėtos leisti, sąlygos kažkaip buvo tokios, kad kasmet sekdavosi vieną išvartyti. O paskutiniosios dvi turėjo sušlukuoti, taigi ir pavadinti jas būtų buvę galima nebe metraščiais, bet kokiais nors almanachais.

Tačiau „Dešimtoji pradalgė“, ta paskutinė, jau ne tik atspausdinta, bet ir įrašta, tik dar kol kas nebus siuntinėjama. Kad paštas šiek tiek pigiau kainuotų, nutarta siuntinėti iš karto viename voke dvi knygas: Pradalgę ir Jurgio Gliaudos novelių rinkinį „Bausmė“, kuris, deja, dar laukia įrašamas.

Prieš keletą metų, kol ta „Dešimtoji pradalgė“ dar tebebuvo rankraščiuose, Lietuvių Namų Bendrovės ir Nidos spaustuovės vyrai vienu balsu sutardami šaukė: taip, tegu šis leidinys būna šimtas Nidos Knygų Klubo metrųkose! Leidinys toks ypatingas — niekas kitas čia, svetur, tokių, gali sakyti, neleidžia, tai kažkaip juo lyg ir maloniau tą šimtinę atšvesti ir lyg pasididžiuoti ar šiaip pasipūsti.

Šimtinis tas leidinys ir yra. Šį kartą jį per ilgesnį laiką natūraliai ir pastorėjo (484 psl.). Taigi skaitymo bus apšėdai. Pradedama įdomiais St. Santvaro atsiminimais apie kompozitorių Stasį Šimkų. Spausdinamas stambus L. Dovydeno sceninis veikalas „Jeigu rasim uranijaus“. Viena didelė stambmena — jau dabar mirusių rašytojų Jono Aisčio ir Pulgio Andrieušio laiškų po gerą pluoštą Antanui Rimydziumi ir Broniumi Railai. Tuos laiškus spaudai paruošė ir išsamiais komentarais aprūpino Br. Raila.

O šiaip — masė skaitymo. Dalyvauja net trisdešimt autorių. Jei kas nori prozos — paskaitys, ką čia parašė A. Tulys, V. Alantas, Č. Grincevičius, A. Lukšytė, I. Joerg, J. Krališkuskas, P. Orintaitė, A. Landsbergis (jis davė ištrauką iš sceninio veikalų). Poezijos turėsime S. Santvaro, T. Venciovos, G. Tulauskaitės, K. Bradūno, L. Andriekaus, A. Radžiaus, J. Malerytės, A. Veščiuonaitės, P. Visvydo, Č. V. Obcarsko, A. Vinckuro, Z. Tenisonaitės. Studijinių, kritikos, biografinių straipsnių yra davę T. K. Gulbinas, K. Vesselka, A. T. Antanaitis, A. Rūta, J. Gailius. Išspausdinta pluoštas škiečių, kuriuos vaidina čikagiškis Antras kaimas. Jų autoriai: V. Alantas, K. Almenas, A. T. Antanaitis, R. Cimka, L. Dovydenas, J. Gliauda, A. Gustaitis, A. Landsbergis, P. Visvydas.

(k. b.)

• Lidija Šimkutė. ANTRASIS ILGESYS. Eilėraščiai. 80 psl. Kietais viršeliais. 600 egz. Išleido Algimanto Mackaus Knygų Leidimo Fondas. 6349 So. Artesian Ave., Chicago, Ill. 60629. Spaudė M. Morkūno spaustuovė Chicagoje.

Gerasis Ganytojas - statula

(Bus daugiau)

MŪSŲ ŽINIOS

KERMOŠIUS PAS ŠV.KAZIMIERA

Birželio 21 dienos popietę vyko pirmasis šv. Kazimiero parapijos kermošius. Jo tikslas buvo dvigubas: pirmasis — duoti progos, ypač kaimynams, artimiau susitikti "įsipareigojime—organizuotam darbe" ir parūpinti vietiniams bei artimiesiems nors dalį čia jau tradicinių birželinių švenčių — "festas juninas"; antras tikslas — stengtis sudaryti nors mažą finansinį fondą, įgalinantį padėti išleisti sąsiuviniais **NAUJĄJĮ TESTAMENTĄ** lietuviškai. Ir su šiuo antruoju tikslu rengėjai — dauguma kitataučiai — su entuziazmu sutiko ir su dideliu pasišventimu ėmėsi darbo.

Paleidus mintį kermošių organizuoti, buvo bijoma, kad stigs rengėjų—darbininkų ir nebus pakankamai reikiamų fantų. Tačiau pasirodė, kad fantų prisirinko daug daugiau, negu buvo tikėta o darbininkų taip pat. Reikėjo tik stebėtis, kaip linksmai ir su koku pasišventimu visi dirbo.

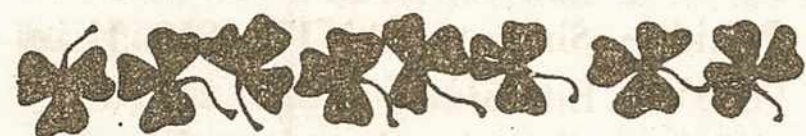
Vien tik pakvietimų buvo parduota daugiau 400, kas įgalino padengti pirmąsias reikalingas išlaidas. Paskui daug fantų davė įvairios firmos, krautuvės, fabrikai, pavieni asmenys; nemažai jų davė ir mūsų tautiečiai iš visų São Paulo kraštų. O paskui, nors oras buvo nevisai palankus — lynojo — susirinko daugybe ne tik vietinių—kaimynų, o ir lietuvių net iš toli.

Galop, jau pačiam kermošiui pasibaigus, po 11 val. nakties, užsuko dar NEMUNAS, turėjęs su "Malūnu" pasirodyti tarptautinei publikai Ibirapueroj, ir pasidalino "likučiais".

Finansiniai rezultatai bus paskelbti po galutinės atskaitomybės, kuri bus padaryta trečiadienį kermošiaus rengėjų susirinkime — "avaliação".

Kermošiaus rengėjai nuoširdžiai dėkoja visiems darbu, fantais, laiku, pinigais prisidėjusiems prie šios manifestacijos gražaus pasisekimo.

NB: Pakvietimo bilietas —Convite No 154 laimėjo nemažą premiją: Panela CLOCK. Šio bilieto savininkas prašomas premiją atsiimti per 30 dienų. Praėjus šiam laikui, CLOCK puodas liks rengėjams.

LITARATŪROS RATELIO

susirinkimas bus pas p. Aleksandrą Bačeliene, Rua Sabará404 ap.122 — Higienopolis, Tel.: 256-6184

Alfonsas D.Petraitis nemuniečiams praveda Lietuvių kalbos "repeticija" Šv.Kazimiero parapijos salėje.

Nuotr. P.Rukšio

IŠ NEMUNO VEIKLOS

Praeitą šeštadienį, birželio 21 d., mūsų tautinių šokių grupė Nemunas dalyvavo Portugalų kolonijos šventėje minint didžiojo portugalų poeto Camões 400 metų mirties sukaktį. Nemuno pašoktas "Malūnas" publikos buvo šiltai priimtas ir gausias plojimais įvertintas Šventės programoje dalyvavo daug kitų folklorinių grupių ir garsių dainininkų.

NEMUNAS IŠVYKSTA I JAV

Birželio 28 dieną NEMUNAS išvyksta į Čikagą Lietuvių Tautinių Šokių Šventei. Nemuniečiai stropiai pasiruošė šiai manifestacijai, kuri svarbi ir mūsų kolonijai, ypač mūsų jaunimui.

Prieš išvyką, NEMUNAS užprašė Mišias, kurias birželio 22 d. Nemuniečiams Sąjungos salėj atlaikė kun. Petras Rukšys.

Linkime NEMUNUI ne tik laimingos kelionės, bet ir kad jo pasirodymas su tautiniais šokiais būtų sėkmingas — ir kad kultūringai atstovautų Brazilijos lietuvių kolonijai. Linkime taip pat, kad užsimegztų vis tampsni santykiai su kitų kraštų lietuviais, o patys Nemuniečiai, grįžę namo, dar daugiau prisidėtų prie Brazilijos lietuvių kolonijos atnaujinimo ir atjaunėjimo. Šią intenciją ir nemuniečiai meldėsi.

IMIGRANTŲ DIENA

Glicerio yra autobusų stotis netoli S.Paulo miesto centro, kur kiekvieną dieną iš Brazilijos gilumos atvyksta apgailėtinose sąlygose šimtai ir šimtai imigrantų laimės ieškoti pagrindiniam tautos pramonės ir prekybos didmiestyje. Prie stoties stovi Marijos Taikos Karalienės bažnyčia, kame darbuojasi Tėvai Karlistai su savo nenuilstamu

klebonu Pe. Alberto ir padėjėja ses Teresinha.

Jie praeitą 22 birželio sekmadienį suorganizavo pamaldas ir kermošių imigrantų naujai, sukviesdami įvairių tautybių kunigus bei atstovus. Mišias šias laikė neseniai įšventintas vyskupas Dom Decio Pereira, Melchitų vyskupas ir apie 20 įvairių tautybių kunigų. Dalyvavo rajono autoritetai ir daug žmonių. Lietuviams atstovavo kun. S.Šileika su trim tautiniai apsirėdžiusiais, maloniai pp. Bacevičių pakviestais, jaunimo atstovais: berniukas laikė vėliavą, o dvi mergaitės pristatė per atnašavimą drabužėlių imigrantų vaikams. Dalyvavo ir šiaip lietuvių.

Po pamaldų vyko tautybių šokiai pasirodymai ir muzika. Budelėse buvo parduodamas karštas vynas, įvairių tautų būdingi valgiai bei gėrimai ir traukiami fantai.

Šypsėnos

Širdis

Gydytojas susirūpinusiu veidu palinguoja galva:

— Jūsų pulsas plaka labai netaisyklingai, labai nereguliariai. Ar geriate?

— Taip, bet labai reguliariai

Šunų įžaidimas

Anglijos šunų globos draugija pasiuntė protesto laišką Chruščiovui, kai XXII partijos kongrese Maskvoje kaip antipartiniai komunistai buvo pavadinti šunimis. Draugija protesto laiške nurodė, kad tuo būdu buvo įžeisti viso pasaulio šunys.

Parinko Pr. Alš.

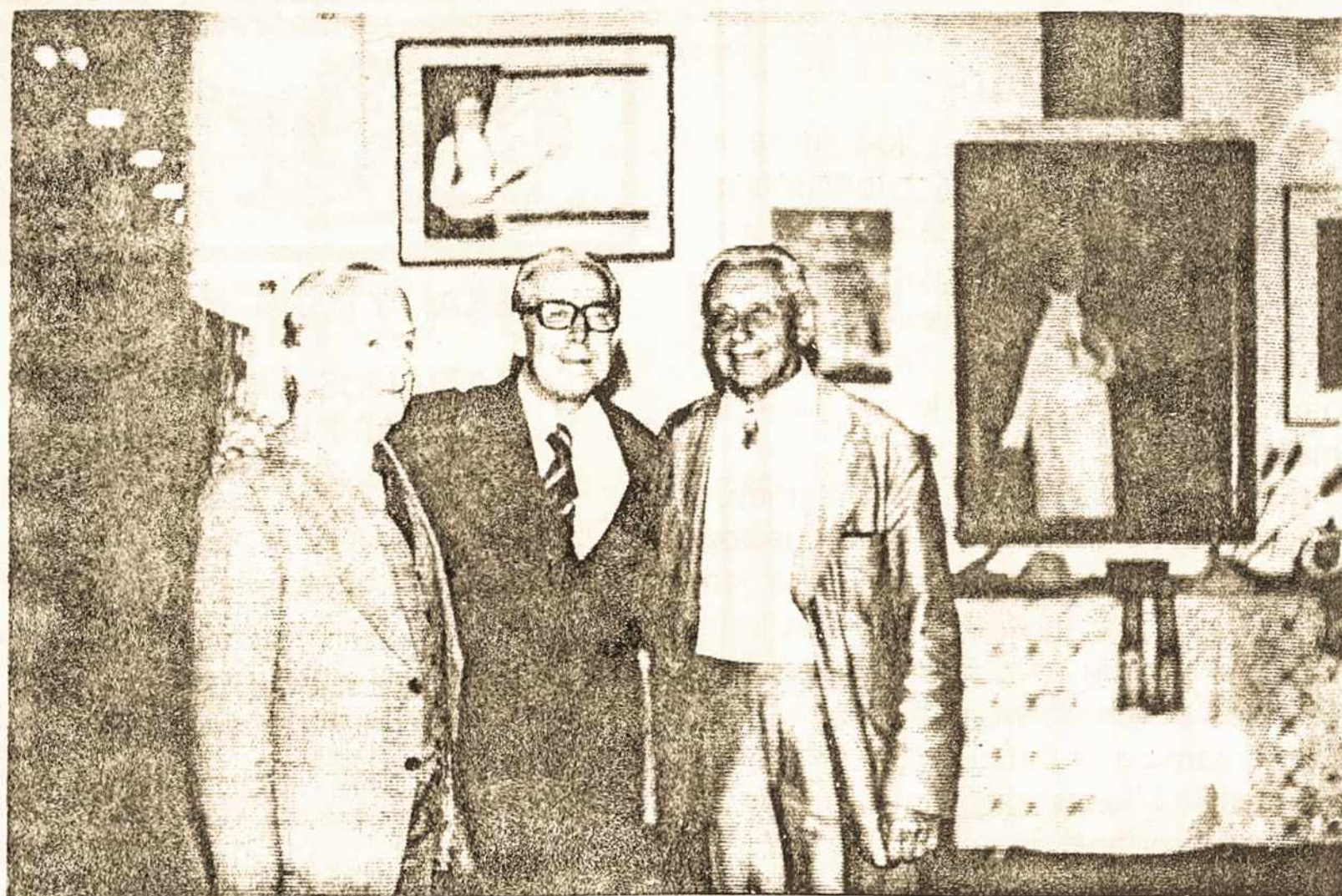
MŪSŲ ŽINIOS

KULTŪRINEI PARODAI
UŽSIBAIGUS

PADĖKA

Visiems, kurie parodė didelį lietuvišką susipratimą mūsų pavergtos Tėvynės atžvilgiu. Ji pati negali kalbėti nei veikti savo išsilaisvinimui, tad laukia iš savo tautos žmonių visakeriopos pagalbos, ypač, skelbiant pasauliui okupacijos vergiją ir informuojant apie jos padėtį, kad visas pasaulis žinotų kokiame komunistiniame "Rojuje" randasi viena iš seniausių pasaulio Tautų su jos aukšta kultūra ir tradicijomis.

Iškilmingai užsibaigus IV-tajai Imigrantų Olimpiados Parodai, mano tikslas yra padėkoti širdingiausiai tiems,

KULTŪRINE IMIGRANTŲ PARODA. Jonas Tatarūnas, pulk. Sergio Barcellos Juozas Čiuvinskas
Nuotr. V. Tatarūnienės

kurių širdys dar jaučia Tėvynės meilės liepsnelę.

Pirmoje eilėje dėkoju p. Jonui Tatarūnui, Brazilijos Lietuvių Bendruomenės Valdybos Pirmininkui, kuris, apraustas visokios rūšies Bendruomenės ir kitais reikalais, surado laiko prisidėti prie taip puikios parodos pasisekimo. Pati Parodos Administracija stebėjosi mūsų gražiai sutvarkytu paviljonu ir mūsų organizuotumu būdėjimuose ir t.t. Visur pulkininkas Sergio Barcellos viešai ir per mikrofonus dėkojo man už visą prisidėjimą prie bendros parodos pasisekimo, bet faktinai dėkojo visiems prie šios parodos prisidėjusiems.

Dabar noriu trumpai paminėti visus geradarius, paaukojusius savo brangų laiką tai parodai padėti visokiu būdu – vieni eksponatais, kiti budėjimu, kiti budėjimu, kiti transportu, kiti įrengimu ir t.t.

Sunku surasti žodžių padėkai p.p. Remenčių šeimoms, ypač ponioms Marijai, Ivoniai ir Gražinai ir jų jaunajai kartai, nes nežiūrint, kad dabar tebėra mokslo metas, p.p. Remenčių dukrelės vis rasdavo laiko pademonstruoti rankų darbus ir juostų audimus. Visa tai stebino visus lankytojus, jaunus ir senus.

Toliau, viena iš aktyviųjų pagalbininkių, tai ponija Stasė Steponaitienė.

Ji kartu ir menininkė, išstačiusi spūdingus paveikslus – Popiežių Joną Paulių II-jį ir dar dvi reprodukcijas iš Čurlionio galerijos.

Daug prisidėjo ir p.p. Šimonis prie parodos įrengimo, o taip pat jos uždarymo metu. Taip pat ir p.p. S. ir J. Silickai, p. Antanas Rudys, p.p. Saldžiai ir šeima, Viktoras Tatarūnas ir šeima.

Nuolatiniai parodos asistentai tai buvo jaunuoliai, visuomet tautiniais rūbais pasipuošę: panelės Priscila Gercov ir Marcia Pavilionis ir jaunuoliai Marcos ir Albertas Lipas.

Didelė padėka visiems paskolinusiems savo eksponatus, ypač gintarus ir kt. Įvairius eksponatus paskolino p.p. Šimoniai, R. Steponaitytė, Angela Joteikaitė, L. Sprindienė, V. Tatarūnienė, Irenė Zarakauskas Pundzevičienė, kun. J. Šeškevičius ir Saleziečiai.

Taip pat dėkoju "Nemuno" šokių grupei, kuri išpildė tautinių šokių programą, numatytą IV Kultūrinės Imigrantų Olimpiados visų Tautų sambūryje.

Dėkoju ir panelei Ivone Popik Podžiūnaitei, kuri atstovavo lietuviškos grožį ir pademonstravo tautinius lietuviškus rūbus karalaitės rinkimų programoje. Ji savo uždavinį atliko kuo puikiau ir savo grakščia išvaizda ir stebėtinai žavėtina šypsena ir tautinių

(nukelta į sekantį psl.)

IVONI POPIK. atstovavusi Lietuvių kolonija gražuolių konkurse

Nuotr. V. Tatarūnienės

Dra. HELGA HERING

MEDICA – GYDYTOJA

HOMENS SENHORAS CRIANÇAS

KALBAMA LIETUVISKAI

Av. Eulina, 99 - V. Sta. Maria das 8:00 às 12 h.
das 14:00 às 18:00 Fone: 265-7590
Rua Quartim Barbosa, 6 - B. do Limão

J. BUTRIMAVIČIUS

ADVOCACIA

CIVIL. Inventario, Despejo, etc.

COMERCIAL: Falência, Cobrança, etc.

TRIBUTARIA: Imposto de Renda, ICM, IPI

Rua Barão de Iguape, 212 - 4º and.s/45 - Liberdade Fone: 279-5937
Horário das 9:00 às 11:00 e das 14:00 às 18:00

Rua Campos Novos, 590 - V. Zelina - Horário das 19:00 às 21:00

KALBAMA LIETUVIŠKAI

KULTŪRINEI PARODAI UŽSIBAIGUS

rūbu gražumu, sužavėjo tūkstantinę auditoriją, kuri atsilygino triukšmingais plojimais visuose jos pasirodymuose.

Taip pat dėkoju visiems lietuviams kurie nepagailejo savo brangaus laiko, atvykdami pasigrožėti Tėvynę priminančiais paveikslais ir kitais liaudies meno eksponatais.

Inžinieriui ir menininkui Kazimierui Audeniui, gyv. Rio de Janeiro tiesiog sunku ir sugalvoti kokią padėką jam privaloma, nes jau trečias kartas kaip jis dalyvauja su savo stebėtinai gražios tapybos paveikslais, ypač iš mūsų Tėvynės gamtos ir patriotinio turinio paveikslais. Vienas paveikslas — jauna mergaitė, rodanti žemėlapyje mūsų pavergtą Tėvynę Lietuvą, o iš jos akių ašaros krenta — tikiu, kad nevienam iššaukė tas pačias ašaras. Kitas paveikslas — didžiulė puokštė alyvos medžio žiedų — sudaro jspūdy, lyg tikrai pajunti tą nepaprastą malonų alyvų kvapą. Abu paveiksai buv padovanoti, kaip ir praeitais metais, organizacijoms, kurios yra atviros visiems lietuviams, kad visi galėtų jais pasigrožėti.

Bendrai ši paroda, kaip ir ankstyvesnės, praėjo su dideliu pasisekimu. Ją aplankė apie 6 tūkstančiai įvairiausių mokyklų mokiniai ir studentai, kuriuos atveždavo Prefektūros autobusai. Suaugusiųjų lankytojų skaičius buvo daug didesnis negu praeitais metais. Visiems lankytojams buvo išdalinta daugybė lapelių su žemėlapiais ir žiniomis apie mūsų Tėvynę ir jos dabartinę padėtį komunistinėje vergijoje. Tuo tarpu Afrikos net 7 tautos dalyvavo kartu šioje parodoje kaip laisvos tautos ir remiamos savų Konsulatų ir Atstovybės.

Reikia pažymėti, kad šiais metais buvo išstatyta didelė gintarų kolekcija. Ji buvo visa po stiklu, specialioje dėžėje, kurią pagamino p. P. Šimonis.

Tad dar karta širdingiausia padėka visiems, bet koku būdu prisidėjusiems prie šios parodos tokio nepaprasto pasisekimo ir Tėvynės vardo išgarsinimo sveitimųjų tarpe.

Tad iki pasimatymo ateinančių metų V Imigrantų Olimpiados Kultūrinėje Parodoje.

Kapit. J. Čiuvinškas
Kultūrinės Parodos Koordinatorius

SKAITYTOJAI RAŠO...

BRAZILIJOS LIETUVIŲ FONDŲ KLAUSIMU

Perskaitęs "Mūsų Lietuvoje" p. Alf. D. Petraičio straipsnį, kuriame jis kelia mintį, kad reikėtų įsteigti Brazilijos Lietuvių Fondą, radau, kad tai ne svajonė, bet kad egzistuoja galimybė tą Fondą įsteigti. Šimtas lietuvių įneštų po Cr. \$ 1.000,00, tai duotų 100.000 kruzeirų, kuriuos reikėtų įdėti į Taupomąją Kasą, o po metų jie išaugtų 150.000, o po dviejų metų gal jau į 200.000 kruzeirų. Tai nebūtų sunku ir neapsunkintų mūsų tautiečių, kurie jau kiek yra nusivylę su tomis rinkliavomis — "aukų lapais". Ištikrųjų jau esama žmonių, kurie vengia ateiti į lietuviškus subuvimus, bijodami, kad jiems bus pateiktas aukų lapas, o gal tą dieną jie kaip tik pinigų neturi.

Indėlių reikėtų laikyti bent dujus metus, ir tik tai tada nuošimčiai ir infliacijos pataisa galėtų būti panaudota lietuviškos bendruomenės reikalams.

Ideja yra puiki, kaip Kolumbo kiaušinis; ir nemanau, kad bus didelių sunkumų ją įvykdyti. Reikėtų tuo reikalu sukviesti visas lietuviškas organizacijas ar jų valdybas, be išimties, ir per jas pradėti darbą.

Aišku, kad reikės išrinkti Fondo valdybą arba atsakingą Komitetą iš ekonomistų ir advokatų. Ji galės savo nuožiūra paskolinti arba paaukoti tam tikrą sumą, o atsiklausiusi Revizijos Komisijos, galės paaukoti net 50% gauto pelno, priklausomai nuo reikalo, pav. mokyklos steigimas, "Mūsų Lietuvos" mašinos apmokėjimas ir t.t. Visa tai turi būti padaryta pagal statutą, kurį reikės advokatams suredaguoti.

Tai puikiai p. Alf. D. Petraičio idėjai greičiau įvykdyti, būtų galima paprašyti kelis pasiturinčius tautiečius paskolinti METAMS didesnę sumą, kuri būtų gražinta po tų metų, de ja, be nuošimčių.

Tad, nedelsdami imkimės darbo. Čia, Rio lietuvių tarpe tikrai rasime 10, o gal ir daugiau aukotojų — steigėjų, kurie duotų po 1.000.00, o gal ir daugiau.

Aš siekčiau tą p. Alf. D. Petraičio sapną dar toliau: gal galėtumėm iš VLIKO ar Pasaulio Lietuvių B-nės gauti pradžia paramą. Jei ne auka, tai bent paskolą.

Fonde balsą turės visi, kurie prie jo prisidėjo iš pradžios, o vėliau tik tie, kurie ir toliau įstos, kaip organizacijų valdybos, su numatytu balsų skaičiumi. Reikia tik žiūrėti, kad jokia grupė nedominuotų, nes ten, kur esama pinigų, vis atsiranda "genijų", mokančių pinigus išleisti.

Antanas Gaulia, Rio

Siųsdamas adv. Antano Gaulios pasisakymą, dėl p. Alf. D. Petraičio idėjos įsteigti Brazilijos Lietuvių Fondą, noriu pasakyti kad karštai tai idėjai pritariu.

Praktiškai galvodamas, manyčiau, kad verta būtų susipažinti su panašiais Fondais Šiaurės Amerikoje ir Kanadoje, pritaikyti jų įstatus mūsų sąlygoms. Fondas turėtų būti oficialiai registruotas kaip nesiekianti pelno organizacija. Balsą Fonde turėtų duoti Cr. \$ 1.000, (negrąžinamas) įnašas. Jei kas duotų daugiau, vis dėlto teturėtų vieną tikrą balsą, kad nebūtų "turtuolių" hegemonija. Fondas galėtų taip pat gauti aukas, pav. kurio nors mirusio šeimos nario atminčiai pagerbti; vietoje gėlių ir vainikų per kieno nors laidotuves; palikima žmonių, neturinčių giminių — įpėdinių, pagal jų testamentą ir pan.

Fondas taip pat galėtų priimti paskolas tam tikram laikui. Nemokėti nieko už tokias paskolas būtų neteisinga: galėtų būti mokama puse to, kas bus gauta iš Taupomosios Kasos ar "Cardeneta de Poupança".

Užblokuoti nuošimčius ir infliacijos pataisą dviem pirmiems metams, gera mintis. Tuo pradėdant skirstyti pelną Fondas neišaug. Galvoju apie sekantį Jaunimo Kongresą ir apie jaunimą iš Brazilijos, kuris norėtų jame dalyvauti, bet dėl lėšų stokos negalėtų. Jiems reikėtų padėti iš Fondo.

Noriu dar pasakyti, kad nors Fondas būtų, žinoma, São Paulo mieste, bent vienas Rio lietuvių Bendruomenės atstovas — steigėjas turėtų nuolat dalyvauti Fondo Valdyboje.

Būtų įdomu išgirsti dar ir kitų lietuvių nuomonę apie Fondo įsteigimą.

J. E. Petraitis, Rio

UŽSIMOKĖJO UŽ ML:

VALAVIČIŪTĖ Aldona	500	Cr.
PUELIS Alfonsas	"	"
KAVALIAUSKIENĖ Halina	300	"
JURGELEVIČIENĖ Magdalena	"	"
PALIVONIENĖ Petronėlė	250	"
MELDAUSKIENĖ Elena	200	"
PUNDZEVIČIENĖ Veronika		
š1979—80 m./	450	"

Dr. ALEKSAS KALINAUSKAS

Dr. PAULO KALINAUSKAS

ADVOGADOS

Inventário, Despejo, Desquite, Divórcio,
Processo Crime, Processo Trabalhista, Etc.

Rua 15 de Novembro, 244 - 4 and. - Conj. 9 - Fone: 37-8958

MŪSŲ ŽINIOS

Šio mėn. 19 d. išskrido į Š. Ameriką adv. Algirdas Sliesoraitis, BLB-nės Tarybos Pirmininkas. Aplankys mamytę gyvenančią Thompsonę, Conecticut, ir dalyvaus Tautinių Šokių Šventėje, Chicagoje, 5 ir 6 d.d. liepos mėn. Adv. Algirdas Sliesoraitis atstovauja toje šventėje Brazilijos Lietuvių Bendruomenės valdybą.

Kap. Juozas Čiuvinškas, po 10 dienų intensyvaus darbo ir rūpesčio Kulūrinėj Imigrantų Parodoj, išvyko paūrin keliom dienom pailsėti, Jam teo organizuoti ir per visas dienas būsėti ilgas valandas, informuojant apie lietuvą, jos meną ir kultūrą parodos ankytojus.

V IMIGRANTŲ OLIMPIADA

Paskutiniai Olimpiados rezultatai:

Krepšinis: Lietuva 46—Portugalai 64
("Portuguesa de Esportes komanda)
Stalo Tenisas: Lietuva 0—Ispanija 3
Salono Futbolas: Lietuva 2—Japonija 7
Lietuva 4—Armėnija 3
Lietuva 0—Italija 7

Salono Futbolo prizą laimėjo Italijos komanda, kuri buvo reprezentuojama Palmeiras klubo, vieno iš stipriausių isoj Brazilijoj. Antroji vieta atiteko Lietuvai, Ispanijai ir Armenijai kiekviena su 2 laimėjimais ir 2 pralaimėjimais. Vienok, turint mažiau taškų Lietuvai atiteko 4 vieta tarp 24 konkurentų.

Lietuvių žaidimus lydėjo didelis ir entuziastiškas būrys žiūrovų su Lietuvos vėliava.

Lietuviškoji paskata buvo triukšmingiausia iš visų!

BLB-nės valdyba rengia "churrasco" šio mėn. 29 d. Lituaniškoj kurj kviečia visus mūsų sportininkus dalyvauti V Imigrantų Olimpiadoj, kartu su Imigrantų Kultūrinės Parodos menininkais ir talkininkais.

JT

LITUANIKA

Lituania puošiasi naujais vasarnamiais. Kas kart vis dažniau didesni ar mažesni būreliai lietuvių atvažiuoja praleisti šeštadienį ar sekmadienį. Švento Petro Šventės savaitgaliui Btatkauskų šeima užėmė visą svečių namą.

Kai nuvažiuosite į Jonines į Lituanišką, užėikite į Sodybos svetainę išgerti kavos. Jei kas norėtų svetainėje pietauti, prašom paskambinti iš anksto. Svetainė visuomet laukia svečių. Jei norėtumėte liepos mėnesį Lituaniškoje pailsėti keletą dienų, rezervuokite vietą.

LITUANIKA YRA VISŲ LIETUVIŲ

Kviečiame visus lietuvius su šeimomis ir artimaisiais dalyvauti birželio mėn. 29 d., JONINIŲ ir PETRINIŲ proga, rengiamoje

IŠVYKOJE Į LITUANIKA

Programoje: 10:30 val. Šv. Mišios
12 val. pietūs (churrasco ir lietuviški valgiai)
14 val. Šv. Jono loterija, šv. Petro raktai, laužas ir kiti įvairumai.
15 val. kava su pyragais.

Bus V Imigrantų Olimpiados sportininkų ir Kultūrinės parodos darbuotoju pagerbimas

Norintieji vykti autobusu ar užsisakyti "churrasco" privalo iki birželio 25 d. užsirašyti klebonijose arba tel: 63,73,44 ir 274.1671.

Brazilijos Lietuvių Bendruomenė

Gal daugiausia dienų sogyboje praleidžia p.p. Vinkšnaičiai, todėl ir jų sklypas labiausiai pasipuošęs gėlėmis ir kitais augalais. Beveik kiekvieną šeštadienį sogyboje galite rasti Karolį Galecką ir Fereiros Sakavičiaus šeimą. Dažnai pasirodo ir kiti, pasistatę ar bestatę savo namus.

Lituania yra visų lietuvių!

iš Rio...

E. Petraitis

OPERUOTAS PASUVEIZDA, ML prenumeratoriūs. Buvo operuota širdis; jo likimas dar nėra aiškus.

Kolonija ruošiasi Šv. Tėvo vizitui. Birželio 15 d., po Mišių, buvo pasitarimas šiuo reikalu. Patvirtinta žinia, kad Popiežiui bus padovanotas inž. Kaz. Audenio paveikslas "Trijų Kryžių kalnas" Vilniuje. Tie trys kryžiai, kaip žinoma, primena tris pirmuosius nežinomus Lietuvos misionierius; pačius kryžius bolševikai susprogdino.

MŪSŲ MIRUSIEJI

ELEONORA ŽUKIENĖ— gimusi Rokišky, Māžeikių km., 20 sausio 1886 m. atvažiavo su šeima į Braziliją 1927 m. Mirė 20 birželio Servidor Público

Municipal ligoninėj. Paliko dukterį Oną Adamavičienę, sūnus Bronių, Petrą ir Praną, žentą ir marčias, 13 anūkių, 12 proanūkių, du brolius Lietuvoj ir kitus gimines.

Palaidota V. Alpinos kapinėse.

Velionė buvo labai prisirišusi prie Šv. Rašto, prie Išpažinties ir Komunijos, su dideliu džiaugsmu sutikdama kunigus, kurie ją aplankydavo. Dievas tegu jai atlygina už visus jos gyvenimo gerus darbus.

7-tos dienos Mišios bus V. Zelinoje ketvirtadienį 26 birželio, 7:30 val. ryto.

Birželio 16 mirė DOMICELĖ KAZLAUSKIENĖ, gimusi 1901.6.28 Pavarų vienkiemy, Anykščių parapijoje. Atvyko Brazilijon 1930 m. Gyveno Vila Beloje. Liko liūdesy vyras Jonas, duktė Bruna, žentas Luiz Antonio, anūkas Luiz Carlos ir kiti giminės.

Laidotuvų Mišios buvo atlaikytos Vila Zelinoje šeštadienį, birželio 21 dieną.

Išėkis ramybėje!

FÁBRICA DE GUARDA - CHUVAS

Guarda Chuvás de todos os tipos, para homens, senhoras e crianças.

Mini-sombrinhas, tipo Italiano e Alemão.

Vicente Vitor Banys Ltda.

Rua Coelho Barradas, 104 - V. Prudente - Fone: 274-0677

Res.: 274-1886

SPAUDOS VAJUS

ML Administracija didžiai dėkoja p.lei Aldonai Valavičiūtei už 2.000,00 Cr paaukotų spaudos mašini išmokėti ir linki jai geros sveikatos ir Dievo palaimos.

ATEITININKAI MINI SAVO JUBILIEJŲ

Kaip jau buvo keletą kartų spaudoje rašyta, ateitininkai šiemet mini 70 metų savo gyvavimo sukaktį. Tai bene bus viena iš seniausių lietuviškų draugijų, o iš jaunimo draugijų, gal pati seniausia.

Ateitininkų sąjūdis prasidėjo dar prieš Lietuvos nepriklausomybės atgavimą, suklestėjo nepriklausomoje Lietuvoje. Pergyveno persekiojimus ir okupacijas ir buvo išneštas į vakarų pasaulį. Šiandien ateitininkai veikia Ka-

Magdalena Vinkšnaitienė, Rita Cyvaitė-Klorienė ir Jonas Tatarūnas piauina S Paulo at-ku jubiliejaus tortą.

nadoje, Amerikoje, Australijoje, Anglijoje. Iš Pietų Amerikos, organizuotas veikimas yra tik Brazilijoje.

Brazilijos ateitininkai šiais metais taip pat mini savo įsisteigimo 30-metį. Brazilijoje ateitininkai įsisteigė atvažiuavus tremtiniais Prel.Ragažinsko rūpesčiu.

Pirmasis sukakties paminėjimo rengimas, Jubiliejinė Vakariene, įvyko praeitą šeštadienį Jaunimo Namuose. Dalyvavo truputį daugiau kaip šimtas žmonių. Salę išpuošė Kazimieras Miliauskas, stalo papuošimus labai ir labai gražius – p.Irena Tūbelienė, talkinama savo vyro. P.Liucija Butrimavičienė paaikškino sukakties prasmę.

Jaunimas priminė svarbesnius ateitininkų gyvenimo datas montažo formoje. P.Magdalena Vinkšnaitienė parašė kopletus, kuriuos jaunimas ir vyresnieji nuotaikingai padainavo. Šventės šeiminkės buvo p.O.Masienė, Angelika

DĖMESIO!

kas iki dabar dar neužsimokėjo už ML, tepasinaudoja šiomis dienomis, nes, pradendant liepos mėnesiui, prenumerata kainuos nebe 300, o 500 kruzeirų. Paskiros kopijos kaina bus jau 10 kruzeirų

Šio ML numerio

GARBĖS LEIDĖJAS

NEMUNAS ANSAMBLIS

Vykstančiam I VI-ją Lietuvių Tautinių Šokių šventę Chicagoje Nemuno Ansambliui linkime geros kelionės, sėkmingos gastrolės ir laimingo sugrįžimo.

ML redakcija ir administracija

kos prisidėjo svečiai iš Amerikos. Dalyvavo visos Nerijos dainininkės, kurios beveik visos yra ateitininkės. Svečiai, programa, papuošimai, vaisės, kalakutai, pyragas, sudarė tą malonią nuotaką, kurią visi galejo keletą valandų pagyventi. Šventėje dalyvavo visa eilė ateitininkų kurie nuo veikimo jau buvo nutolę; buvo proga susitikti su senais draugais; pažinti vieni kitų šeimas, Tie, kurie vakarieneje nedalyvavo, tikimės, kad galės dalyvauti susitelkimo dienos: liepos 11,12 ir 13 Lituaniukoje. Jau laikas rengtis.

Jubiliejinė jaunimo stovykla įvyks nuo 19 iki 28 liepos taip pat Lituaniukoje. Stovyklai vadovaus vadovės iš Amerikos; jau pernai sėkmingai vadovavusi Daina Kojelytė ir viena iš Nerijos dainininkių – Sigutė Lenkauskaitė.

Jaunimo Šventė įvyks rugpiūčio 3 dieną. Šventės meninėje programoje bus pastatyta Prano Naumietiško "Šiaurės pašvaistė".

Užsirašykite Jaunimo Šventės datą į savo kalendorių.

PETRINĖS-POPIEŽIAS DIENA ŠV. KAZIMIERO PARAPIJOJ

Tradicinės šv. Petro ir Pauliaus Mišios šiemet bus kaip tik birželio 29 d. – sekmadienį 4 val. po pietų parapijos salėje. Ši diena skiriama pasiruošimui Popiežiaus atvykimui į S.Paulo. **PROGRAMOJE:** Mišios už Petrus, Paulius, Vladus, Jonus ir Antanus. Pranešimas apie Popiežiaus kelionę į Braziliją. Sudėtinės vaisės.

VILA ANASTACIO TA DIENA MIŠIŲ NEBUS.

Nuotr P.Rukšio

Trūbienė, Danuta Zalubienė ir joms talkino visa eilė kitų moterų. Augustas Zaluba ir Dédé Juozas atliko didžiąją dalį parengimo darbų. Šventės proga buvo prisimintas Daktaras Elielijus Draugelis, kurs yra vienas iš ateitininkų steigėjų, vienintelis gyvas iš pačių pirmųjų. Nors gyvena São Paulyje, bet senatvės slegiamas, negalėjo šventėje dalyvauti. Taip pat buvo prisimintos mirusios ateitininkės: Irena Šukytė, Gražina Gudavičiūtė ir Gėnė Klišytė. Ypatingai daug prie šventės nuotai

Padėka

LEONORAI ŽUKIENEI
mirus

visiems dalyvavusiems laidotuvėse, lankiusiems mūsų mamytę namuose ir ligoninėj, kunigams už lankymą ir sakramentų suteikimą širdingai dėkojame ir kviečiame į 7-tos dienos Mišias V.Zelinoje birželio 26 d., 7:30 val. ryto.

Ona Adamavičienė, Bronius, Petras ir Pranas Žukai